

USNESENÍ SOUDU (druhého senátu)

4. května 2005 \*

Ve věci T-86/03,

**Holcim (France) SA**, dříve Groupe Origny SA, se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená M.-P. Hutin-Houillonem, advokátem, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

**Komisi Evropských společenství**, zastoupené R. Lyalem a C. Ingen-Housz, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na základě článků 233 ES a 288 ES směřující k náhradě škody údajně vzniklé žalobkyni v návaznosti na odmítnutí Komise zaplatit jí úroky z prodlení z částky navracené v důsledku splnění rozsudku Soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí, kterým jí byla uložena pokuta,

\* Jednací jazyk: francouzština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH  
SPOLEČENSTVÍ (druhý senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, N. J. Forwood a S. S. Papasavvas, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Jung,

vydává toto

**Usnesení**

**Skutkový základ sporu**

- 1 Dne 30. listopadu 1994 Komise přijala rozhodnutí 94/815/ES o řízení k uplatnění článku 85 Smlouvy o ES (věci IV/33.126 a IV/33.322 – Cement) (Úř. věst. L 343, s. 1, dále jen „rozhodnutí Cement“), kterým zejména konstatovala účast Cedest SA na řadě porušení na trhu Společenství s cementem a uložila jí pokutu ve výši 2 522 000 ECU.
- 2 Návrhem zapsaným do rejstříku kanceláře Soudu dne 17. února 1995 pod číslem T-38/95 Groupe Origny (dále jen „Origny“) právní nástupkyně Cedest podala žalobu na neplatnost tohoto rozhodnutí.

- 3 Dne 5. května 1995 Origny uhradila celou částku pokuty uložené Cedest.
- 4 Rozsudkem ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, zvaným „Cement“ (T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Recueil, s. II-491), Soud zejména zrušil článek 1, čl. 3 odst. 3 písm. a) a článek 9 rozhodnutí Cement vůči Origny a uložil Komisi náhradu nákladů řízení souvisejících s věcí T-38/95.
- 5 Faxem ze dne 24. května 2000 Origny předala Komisi spolu s podrobnými informacemi týkajícími se bankovního účtu, na který měla být převedena hlavní částka ve výši 2 522 000 EUR dlužná na základě rozsudku Cement, výpočet dlužných úroků z prodlení za období od 7. května 1995 až do uhrazení hlavní částky.
- 6 Dne 27. července 2000 Komise převedla na výše uvedený účet částku 2 552 000 eur. Naopak nevyhověla žádosti týkající se úroků z prodlení.
- 7 Dopisem Komisi ze dne 16. listopadu 2000 Origny zopakovala svou žádost o zaplacení úroků z prodlení předložením nového výpočtu k 27. červenci 2000.
- 8 Dopisem ze dne 29. prosince 2000 Komise odpověděla Origny, že má za to, že není oprávněna přistoupit k zaplacení požadovaných úroků z důvodu neexistence právní úpravy Společenství nebo obecné právní zásady předepisující úhradu úroků z prodlení v takovém případě, jako je projednávaná věc.

- 9 V rozsudku ze dne 10. října 2001, *Corus UK v. Komise* (T-171/99, Recueil, s. II-2967, dále jen „rozsudek Corus“) Soud rozhodl, že v případě rozsudku, kterým se zrušuje nebo snižuje pokuta uložená podniku za porušení pravidel hospodářské soutěže stanovených Smlouvou o ESÚO, je Komise podle čl. 34 prvního pododstavce věty druhé ÚO povinna vrátit nejen hlavní částku neprávem uhrazené pokuty, ale též úroky z prodlení vzniklé z této částky (viz body 52 a 53).
- 10 V dopisu Komisi ze dne 21. března 2002 Origny uplatnila s odvoláním na rozsudek Corus, že tím, že jí neposkytla úroky z prodlení z hlavní částky uhrazené na základě rozsudku Cement, Komise neučinila opatření vyplývající z tohoto rozsudku v souladu s článkem 233 ES. Proto vyzvala Komisi, aby její žádost znovu přezkoumala.
- 11 Komise na dopis ani na opakovanou výzvu ze dne 3. června 2002 nereagovala.

### **Řízení a návrhy účastníků řízení**

- 12 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 6. března 2003 podala žalobkyně tuto žalobu na základě článků 233 a 288 ES.
- 13 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
  - uložil Komisi, aby jí zaplatila částku 1 488 287,5 eur odpovídající částce úroků z prodlení, které jí mají být uhrazeny;

— zvýšil tuto částku úroků z prodlení za období od 27. července 2000 až do dne vydání rozsudku;

— prohlásil, že se k těmto dvěma částkám připisují úroky od data vydání rozsudku v této věci až do úplného zaplacení.

14 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 10. června 2003 Komise vynesla námitku nepřipustnosti na základě čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu, ve které navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako nepřipustnou,

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

15 Ve svém vyjádření k námitce nepřipustnosti došlém kanceláři Soudu dne 21. července 2003 žalobkyně navrhuje zamítnutí námítky nepřipustnosti a trvá na ostatních návrzích své žaloby.

16 Dopisem kanceláře Soudu ze dne 20. prosince 2004 byli účastníci řízení vyzváni k předložení svých písemných vyjádření k případné relevantnosti rozsudku Soudu ze dne 9. prosince 2004, Komise v. Greencore (C-123/03 P, Sb. rozh. s. I-11647, dále jen „rozsudek Greencore“) pro řešení projednávaného sporu. Žalobkyně a Komise této výzvě vyhověly dopisy došlými soudní kanceláři dne 14. a 18. ledna 2005.

## K přípustnosti

- 17 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu může Soud na základě žádosti účastníka řízení rozhodnout o nepřípustnosti bez projednání věci samé. V souladu s odstavcem 3 téhož článku následuje dále ústní část řízení s výhradou opačného rozhodnutí Soudu. Soud má projednávanou věc za dostatečně objasněnou písemnostmi ve spisu, a proto není namístě zahájit ústní část řízení.

### *Argumenty účastníků řízení*

- 18 Komise uvádí, že žaloba na náhradu škody založená na čl. 288 druhém pododstavci ES je sice samostatným procesním prostředkem v rámci procesních prostředků v právu Společenství, takže nepřípustnost žaloby na neplatnost nezpůsobuje sama o sobě nepřípustnost žaloby na náhradu škody, nicméně podle judikatury musí být žaloba na náhradu škody prohlášena za nepřípustnou, pokud ve skutečnosti směřuje ke zrušení individuálního rozhodnutí, proti němuž již nelze podat opravný prostředek a měla by za následek, pokud by jí bylo vyhověno, zmaření právních účinků tohoto rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 26. února 1986, Krohn v. Komise, 175/84, Recueil, s. 735, body 32 a 33, rozsudky ze dne 15. března 1995, Cobrecaf a další v. Komise, T-514/93, Recueil, s. II-621, body 58 a 59, ze dne 17. října 2002, Astipescas v. Komise, T-180/00, Recueil, s. II-3985, bod 193, a ze dne 3. dubna 2003, Vieira a Vieira Argentina v. Komise, T-44/01, T-119/01 a T-126/01, Recueil, s. II-1209, bod 213).
- 19 V projednávané věci bylo individuální rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně směřující k zaplacení úroků z prodlení přijato Komisí dne 29. prosince 2000. Toto rozhodnutí se stalo konečným, jelikož žalobkyně nepodala žalobu na neplatnost podle článku 230 ES ve lhůtě dvou měsíců počínaje jeho oznámením, prodloužené o lhůtu s ohledem na vzdálenost.

- 20 V souladu s výše uvedenou judikaturou musí být projednávaná žaloba na náhradu škody odmítnuta jako nepřipustná, jelikož směřuje ke zmaření účinků tohoto rozhodnutí tím, že by byla Komisi uložena úhrada zamítnutých úroků z prodlení.
- 21 Komise ve svém vyjádření k rozsudku Greencore tvrdí, že uvedený rozsudek *a contrario* potvrzuje tezi, kterou zastává v rámci projednávané žaloby. Žalobkyně tím, že včas nereagovala na rozhodnutí ze dne 29. prosince 2000, kterým Komise výslovně odmítla zaplatit úroky z prodlení požadované dopisem ze dne 16. listopadu 2000, již nemůže znovu zpochybnit toto odmítnutí ani žalobou na neplatnost, ani žalobou na náhradu škody směřovanou proti chybějící odpovědi na novou žádost předloženou dne 21. března 2002.
- 22 Žalobkyně ve své žalobě uplatňuje, že úhrada úroků z prodlení z hlavní částky pokuty vrácené v důsledku splnění zrušujícího rozsudku představuje opatření ke splnění tohoto rozsudku, které je Komise povinna přijmout na základě článků 233 a 288 ES, i při neexistenci jakéhokoli zavinění, které by mohlo zakládat odpovědnost Společenství. Nepřijetí takového opatření Komisí umožňuje podání žaloby na náhradu škody podle čl. 233 druhého pododstavce ES a článku 288 ES.
- 23 Ve svém vyjádření k námitce nepřipustnosti žalobkyně zpochybňuje relevantnost rozsudku Vieira a Vieira Argentina v. Komise, bod 18 výše, jehož se dovolává Komise. Ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, byla totiž žaloba na náhradu škody podaná Vieira Argentina odmítnuta jako nepřipustná z důvodu, že žaloba ve skutečnosti směřovala k zaplacení částky určené k vyrovnání právních účinků vlastních rozhodnutí o pozastavení finanční pomoci, proti kterému žalobkyně nepodala žalobu na neplatnost včas, ačkoliv by taková žaloba, pokud by byla úspěšná, zabránila dotčeným právním účinkům vzhledem k opatřením ke splnění, která by Komise byla povinna přijmout v souladu s článkem 233 ES (viz bod 215 rozsudku). V projednávané věci přitom žalobkyně podala proti rozhodnutí Cement právě žalobu na neplatnost ve stanovené lhůtě. Toto rozhodnutí bylo zrušeno

rozsudkem Cement a úhrada nárokovaných úroků je jen jedním z opatření, která je Komise povinna přijmout za účelem splnění uvedeného rozsudku. Cílem žaloby na náhradu škody je tak sankcionovat Komisi za nedodržení povinnosti stanovené v článku 233 prvním pododstavci ES a tato žaloba se od žaloby na neplatnost odlišuje v tom, že nesměřuje ke zrušení určitého opatření, ale k nápravě škody způsobené jedním z orgánů (viz rozsudek Soudu ze dne 24. října 2000, *Fresh Marine v. Komise*, T-178/98, Recueil, s. II-3331, bod 45).

24 Žalobkyně dodává, že v souladu se svým druhým pododstavcem článek 233 ES ukládá dotčenému orgánu nahradit dodatečnou škodu vyplývající případně ze zrušeného protiprávního aktu. V tomto ohledu článek 233 ES nepodřizuje náhradu škody existenci nového zavinění odlišného od protiprávnosti původního zrušeného aktu, ale stanoví náhradu škody, která vyplývá z takového aktu a která přetrvává po jeho zrušení a splnění zrušujícího rozsudku administrativou (rozsudek ze dne 14. května 1998, *Rada v. De Nil a Impens*, C-259/96 P, Recueil, s. I-2915, bod 2).

25 Žaloba podaná v projednávané věci žalobkyní směřuje právě k náhradě škody vyplývající nikoliv z rozhodnutí ze dne 29. prosince 2000, kterým se odmítá úhrada požadovaných úroků z prodlení, ale z rozhodnutí Cement. Tato škoda přetrvává po zrušení posledně uvedeného rozhodnutí z důvodu neúplného splnění rozsudku Cement Komisí podle článku 233 prvního pododstavce ES. Takové neúplné splnění logicky může být sankcionováno pouze v rámci žaloby na náhradu škody upravené článkem 233 druhým pododstavcem ES.

26 Ve svém vyjádření k rozsudku Greencore žalobkyně tvrdí, že není relevantní pro řešení tohoto sporu, jelikož jej Soudní dvůr vydal v rámci žaloby na neplatnost na základě článku 230 ES, a nikoliv, jako je tomu v projednávané věci, v rámci žaloby na náhradu škody na základě článků 233 ES a 288 ES.

- 27 Žalobkyně dodává, že přípustnost a opodstatněnost žaloby na náhradu škody v případě, jako je projednávaný případ, jsou potvrzeny rozsudkem Corus vzhledem k rovnocennosti mezi jednak článkem 34 prvním pododstavcem UO a článkem 288 ES, a jednak článkem 34 druhým pododstavcem UO a článkem 288 ES. Naopak ve světle uvedeného rozsudku nepředstavuje žaloba na neplatnost vhodný právní prostředek pro vymáhání platby úroků z prodlení v takovém případě.
- 28 Jelikož se žaloba na náhradu škody promlčuje ve lhůtě pěti let od skutečnosti, na které se zakládá, tedy v projednávané věci od nesplnění rozsudku Cement Komisi, je projednávaná žaloba přípustná.

### *Závěry Soudu*

- 29 Za účelem rozhodnutí o přípustnosti projednávané žaloby na náhradu škody je namíste především určit jednak povinnosti, které pro Komisi vyplývají z článku 233 pro splnění rozsudku, kterým se zrušuje nebo snižuje pokuta uložená podniku za porušení soutěžních pravidel Smlouvy, a jednak právní prostředky, které má uvedený podnik v případě údajného porušení dotčených povinností Komisi k dispozici.
- 30 Pokud jde nejprve o určení povinností, které pro Komisi vyplývají z článku 233 ES při plnění rozsudku, kterým se zrušuje nebo snižuje výše pokuty uložené podniku za porušení soutěžních pravidel Smlouvy, tyto povinnosti zahrnují zaprvé povinnost Komise vrátit celou částku pokuty uhrazené dotčeným podnikem nebo její část, jelikož tato platba musí být v důsledku zrušujícího rozhodnutí kvalifikována jako

bezodůvodné obohacení. Tato povinnost se týká nejen hlavní částky neprávem uhrazené pokuty, ale též úroků z prodlení vzešlých z této částky (viz obdobně, pokud jde o ustanovení rovnocenné článku 34 prvnímu pododstavci druhé větě UO, rozsudek Corus, body 52 a 53).

31 Z toho vyplývá, že tím, že neposkytla žádné úroky z prodlení z hlavní částky pokuty vrácené na základě takového rozsudku, Komise nepřijala opatření vyplývající z tohoto rozsudku, a tím porušila povinnosti, které pro ni vyplývají z článku 233 ES (viz obdobně rozsudek Corus, bod 58).

32 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že ačkoli škoda, které se dovolává žalobkyně, jež se sestává z upření užívání částky 2 522 000 eur od 5. května 1995 až do 27. července 2000, skutečně vznikla přijetím rozhodnutí Cement, tvrzené zavinění v rámci projednávané žaloby nespočívá v přijetí uvedeného rozhodnutí, nýbrž v neposkytnutí úroků z prodlení z této částky Komisí při plnění rozsudku Cement (viz obdobně rozsudek Corus, bod 42 a násl.).

33 Pokud se dále jedná o určení právních prostředků, které má dotyčná osoba v případě tvrzeného porušení dotčených povinností Komisí, z judikatury vyplývá, že je možno volit mezi žalobou pro nečinnost stanovenou v článku 232 ES (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 26. dubna 1988, Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Recueil, s. 2181, body 22 až 24 a 32, a Greencore, bod 46, stanovisko generálního advokáta F. G. Jacobse k rozsudku Greencore, Sb. rozh. s. I-11649, bod 22; rozsudek Soudu ze dne 18. září 1996, Asia Motor France a další v. Komise, T-387/94, Recueil, s. II-961, bod 40, a ze dne 19. února 2004, SIC v. Komise, T-297/01 a T-298/01, Recueil, s. II-743, bod 31) nebo žalobou na náhradu škody

stanovenou v článku 233 ES a čl. 288 druhém pododstavci ES (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 8. října 1992, *Meskens v. Parlament*, T-84/91, Recueil, s. II-2335, bod 81, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 9. srpna 1994, *Parlament v. Meskens*, C-412/92 P, Recueil, s. I-3757; ze dne 28. září 1999, *Fredriksen v. Parlament*, T-48/97, Recueil FP, s. I-A-167 a II-867, bod 96, a ze dne 12. prosince 2000, *Hautem v. EIB*, T-11/00, Recueil, s. II-4019, body 43 a 51; usnesení předsedy druhého senátu Soudu ze dne 4. listopadu 2003, *Cascade v. Komise*, T-161/03, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, viz rovněž obdobně čl. 34 druhý pododstavec UO a rozsudek *Corus*, bod 49).

34 Každý z těchto alternativních procesních prostředků podléhá zvláštním procesním podmínkám a omezením.

35 Pokud tak zúčastněná osoba zvolí žalobu pro nečinnost, musí splnit požadavek článku 232 druhého pododstavce ES, jenž stanoví:

„[Žaloba pro nečinnost] je přípustná pouze tehdy, byl-li příslušný orgán předem vyzván, aby jednal. Jestliže se orgán ve lhůtě dvou měsíců od této výzvy nevyjádří, může být žaloba podána v další lhůtě dvou měsíců“.

36 Z ustálené judikatury krom toho vyplývá, že odmítnutí jednat v souladu s takovou výzvou, vyjádřené dotčeným orgánem, představuje zaujetí stanoviska, kterým je nečinnost ukončena, a že takové odmítnutí představuje napadnutelný akt ve smyslu

článku 230 ES (viz například rozsudek Asteris a další v. Komise, bod 33 výše, body 32 a 33).

- 37 Pokud naopak zúčastněná osoba zvolí alternativu žaloby na náhradu škody, musí dodržet ustanovení článku 46 Statutu Soudního dvora, podle kterého:

„Nároky vůči Společenství z mimosmluvní odpovědnosti se promlčují za pět let ode dne, kdy nastala skutečnost, na níž se zakládají. Promlčení se přerušuje buď podáním žaloby u Soudního dvora, nebo předběžnou žádostí, kterou poškozený předloží příslušnému orgánu Společenství. V naposledy uvedeném případě musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 230 [...] ES [...]; podle okolností se použije čl. 232 druhý pododstavec [...] ES [...].“

- 38 Toto ustanovení nicméně nemůže být vykládáno v tom smyslu, že dochází k prekluzi nároku osoby, která zašle předběžnou výzvu příslušnému orgánu ve lhůtě pěti let, kterou toto ustanovení stanoví, pokud nepodá žalobu na náhradu škody buď ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 230 ES v případě, bylo-li jí rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti oznámeno, nebo ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 232 druhém pododstavci ES v případě, kdy dotyčný orgán nezaujal stanovisko ve lhůtě dvou měsíců od této výzvy.

- 39 Ze samotného textu druhé a třetí věty článku 46 Statutu Soudního dvora totiž vyplývá, že toto ustanovení nesměruje ke zkrácení promlčecí lhůty pěti let, nýbrž směřuje k ochraně zúčastněných osob tím, že brání tomu, aby některá období byla zahrnuta do výpočtu uvedené lhůty. Třetí věta článku 46 Statutu Soudního dvora má za cíl pouze odložit uplynutí lhůty pěti let, pokud žaloba nebo předběžná výzva

podané v této lhůtě zahájí plynutí lhůt uvedených v článku 230 nebo 232 ES. V žádném případě nemůže být účinkem jeho použití zkrácení pětileté lhůty stanovené první větou článku 46 [viz ohledně totožného ustanovení článku 43 bývalého Statutu Soudního dvora, rozsudky Soudního dvora ze dne 14. července 1967, *Kampffmeyer a další v. Komise EHS*, 5/66, 7/66 a 13/66 až 24/66, Recueil, s. 317, 337, dále jen rozsudek „*Kampffmeyer*“, a ze dne 5. dubna 1973, *Giordano v. Komise*, 11/72, Recueil, s. 417, dále jen „*rozsudek Giordano*“, body 5 až 7, usnesení Soudu ze dne 4. srpna 1999, *Fratelli Murri v. Komise*, T-106/98, Recueil, s. II-2553, bod 29].

40 Jelikož tvrzené zavinění v projednávané věci spočívá v nepřijetí opatření vyplývajícího z rozsudku *Cement Komisi*, uplyne pětiletá promlčecí lhůta stanovená článkem 46 větou první Statutu Soudního dvora po 15. březnu 2005 vzhledem k přiměřené lhůtě, kterou musí mít dotýčný orgán k dispozici pro splnění svých povinností podle článku 233 ES (viz obdobně čl. 34 druhý pododstavec UO a rozsudek *Corus*, bod 44).

41 Je pravdou, že spíše než podat přímo žalobu na náhradu škody k Soudu, jak článek 46 Statutu Soudního dvora žalobkyni dovoluje, se žalobkyně rozhodla obrátit se předběžně na Komisi, nejprve faxem ze dne 24. května 2000 a poté svým dopisem ze dne 16. listopadu 2000, podle kterých byl tento orgán žádán o provedení platby úroků z prodlení.

42 Za předpokladu, že by fax žalobkyně ze dne 24. května 2000 mohl být vykládán jako dokument představující výzvu k jednání ve smyslu čl. 232 druhého pododstavce první věty ES a při neexistenci zaujetí stanoviska Komise k této výzvě ve lhůtě dvou

měsíců, by žalobkyně mohla podat žalobu pro nečinnost k Soudu v nové lhůtě dvou měsíců v souladu s čl. 232 druhým pododstavcem druhou větou ES.

- 43 V každém případě, jelikož dopis Komise ze dne 29. prosince 2000, jak vyplývá z jeho znění (viz bod 8 výše), jasně vyjadřoval odmítnutí tohoto orgánu jednat v souladu s žádostí ze dne 16. listopadu 2000, mohla žalobkyně podat proti tomuto aktu žalobu na neplatnost na základě článku 230 ES (viz bod 36 výše).
- 44 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rozsudku Greencore (bod 47) Soudní dvůr výslovně rozhodl, že dopis Komise, kterým zamítla právo podniku požadovat úhradu úroků prodlení za okolností, které v zásadě odpovídají okolnostem popsaným v bodu 43 výše, obsahoval odmítnutí zaplacení úroků, a představoval tak napadnutelný akt ve smyslu článku 230 ES.
- 45 Je namístě dodat, že ve stejném rozsudku Greencore (bod 46) Soudní dvůr rozhodl, že skutečnost, že dotčený podnik nepoužil postup stanovený v článku 232 ES za okolností, které v podstatě odpovídají okolnostem popsaným v bodě 42 výše, nemá dopad na přípustnost později podané žaloby na neplatnost.
- 46 Nicméně s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora citované v bodu 39 výše nemůže být žádná ze tří okolností uvedených v bodech 41 až 43 výše považována za relevantní pro účely posouzení přípustnosti projednávané žaloby na náhradu škody.

- 47 Z rozsudku Grencore zvláště nevyplývá, že by se Soudní dvůr vyslovil k případu použití článku 46 Statutu Soudního dvora, ani, *a fortiori*, že by měl v úmyslu zvrátit judikaturu vzhledem ke svým rozsudkům Kampffmeyer a Giordano.
- 48 Musí být proto považováno za prokázané, že v projednávané věci nelze proti žalobě na náhradu škody uplatnit žádnou námitku nepřipustnosti vycházející buď z prekluze žaloby na nečinnost, kterou žalobkyně mohla případně podat při neexistenci odpovědi Komise na svůj fax ze dne 24. května 2000, nebo z prekluze žaloby na neplatnost, kterou mohla dotyčná podat po výslovném odmítnutí své žádosti ze dne 16. listopadu 2000.
- 49 Tento závěr nemůže být zpochybněn judikaturou, které se dovolává Komise (viz bod 18 výše), podle které musí být žaloba na náhradu škody prohlášena za nepřipustnou, pokud ve skutečnosti směřuje ke zrušení individuálního rozhodnutí, proti němuž již nelze podat opravný prostředek, a pokud by, bylo-li by jí vyhověno, zmařila právní účinky takového rozhodnutí.
- 50 Jak právem uvedla žalobkyně (viz bod 23 výše) tato judikatura je totiž velmi výjimečně odůvodněná s přihlédnutím k zásadě autonomie žaloby na náhradu škody vzhledem k ostatním procesním prostředkům, úvahou, že zúčastněná osoba by podle článku 230 ES byla oprávněna domáhat se zrušení téhož aktu, o němž krom toho po uplynutí lhůty pro podání žaloby na neplatnost proti tomuto aktu tvrdí, že jí způsobuje škodu. Tato judikatura je tedy použitelná pouze za předpokladu, že údajná škoda vyplývá výlučně z individuálního správního aktu, proti němuž již nelze podat opravný prostředek, jenž by zúčastněná osoba mohla napadnout žalobou na neplatnost. Soudní dvůr (bod 32) tak v rozsudku Krohn v. Komise, bod 18 výše, rozhodl, že existence individuálního rozhodnutí, proti kterému již nelze podat opravný prostředek, nebrání připustnosti žaloby na náhradu škody, s výhradou výjimečného případu, o který se v žádném případě v projednávané věci nejedná.

- 51 V projednávané věci totiž škoda tvrzená žalobkyní nemá původ v dopisu Komise ze dne 29. prosince 2000 ani v žádném jiném individuálním správním aktu, který by mohla napadnout, ale v protiprávním nepřijetí opatření vyplývajících z rozsudku Cement Komisi v rozporu s povinnostmi, které pro ni vyplývají z článku 233 ES. Jelikož žalobkyně nemůže proti takové nečinnosti podat žalobu na neplatnost, je judikatura, které se Komise v projednávané věci dovolává, nerelevantní.
- 52 Mimoto je namístě připomenout, že vzhledem k bodu 46 rozsudku Greencore (viz bod 45 výše) nemá skutečnost, že žalobkyně nepoužila postup uvedený v článku 232 ES za účelem přimět Komisi k zaplacení požadovaných úroků, na přípustnost projednávané žaloby na náhradu škody vliv.
- 53 Je tedy třeba zamítnout námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a nařídít pokračování v řízení.

## **K nákladům řízení**

- 54 Je namístě rozhodnout, že o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později.

Z těchto důvodů

**Soud (druhý senát)**

rozhodl takto:

- 1) Námitka nepřipustnosti vznesená Komisí se zamítá.**
- 2) Komisi bude stanovena lhůta k předložení žalobní odpovědi.**
- 3) O náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto později.**

V Lucemburku dne 4. května 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

H. Jung

Předseda

J. Pirrung